

[Ingerlise Koefoed]

ken, og som er mest udsatte for arbejdsløshed. Vi ved, at der er behov for en særlig indsats for de mange kvindearbejdsløse i form af kursusvirksomhed og jobtilbud, og vi er overbeviste om, at der var råd til at give kvinderne en positiv særbehandling, f. eks. i form af kønskvotering ved offentlige beskæftigelsesarbejder, sådan som vi har foreslået det her i folketinget og ude i kommunalbestyrelserne.

Den positive særbehandling eller bare almindelig ligebehandling er ikke sikret kvinderne gennem denne finanslov. Det er meget vanskeligt at skimte andet end en principiel velvilje. Man kommer til at tænke på den måske også principielle velvilje, justitsministeren har vist de særligt udsatte kvinder ved sin behandling af spørgsmålet om grevinde Danner-stiftelsen. Og man spørger, hvordan socialministeren mon vil forholde sig til et forslag om at ændre bistandsloven en smule, så der i kommunerne bliver mulighed for at oprette krisecentre for kvinder. Vi håber på et positivt svar, men vi er lidt skeptiske. I dag er det en kendsgerning, at man har overladt forsøget på at gøre grevinde Danner-stiftelsen til et krisecenter til det private initiativ. De kvinder, som besatte huset, og som nu har sat landsindsamlingen i gang, skal have megen tak, men det kan vel ikke i det lange løb være meningen, at ting, der er strengt nødvendige, skal klares ved personligt mod, stor udholdenhed og helt private indsamlinger.

Der kunne siges meget mere om det, man læser og ikke læser om de svage i finansloven. Vi havde ønsket bedre pensioner, flere beskæftigelsespenge, bedre kulturelle tilbud med større mulighed for alsidighed. Alt det fik vi ikke, for man tager vel aldrig alvorligt stilling til vore ændringsforslag, men er på forhånd indstillet på at afvise dem. Det beklager vi selvfølgelig, men én ting kan jeg love sikkert: vi kommer igen næste gang. Vi opgiver ikke at prøve at påvirke reformpolitikken, så længe vi endnu har et kapitalistisk samfund.

Vi opgiver heller ikke vores modstand mod EF og vores kamp for at komme ud af dette kapitalistiske sammenrend. Får de andre ting, jeg har talt om, for lidt i finansloven, så får EF til gengæld mere end tilstrækkeligt. Det må siges, at finansloven på mange måder afspejler absurditeten i medlemskabet

af EF. Man kan bare se på afsnittet om markedsordninger og se, hvordan vi her i landet får tilskud til det, der på finanslovsprog hedder ikke-markedsføring af kvæg. Man kommer til at spørge sig selv, hvordan verden mon ser ud dér uden for de lovgivende og såkaldt parlamentariske forsamlinger. Er det ikke set med almindelige øjne det glade vanvid, at vores landmænd får tilskud til at have så lidt kvæg, så lidt mælk og så lidt smør, som det passer fællesmarkedet, mens den tredje verden sulter?

Bedre bliver det jo ikke af, at vi også skal begrænse den bistandshjælp, vi yder u-landene, med 100 mill. kr. Det kan godt være, at alt dette ud fra forskellige planøkonomiske og danske økonomiske synspunkter af nogle skønnes nødvendigt, men fra mit og fra mange andre menneskers synspunkt er solidariteten med u-landene og indsatsen mod verdens sult betydelig vigtigere end den ensidige og påtvungne solidaritet med vestlige kapitalistiske lande.

Der er 100 andre millioner kroner sparet i dette finanslovsforslag, som vi er glade for. Det er de 100 mill. kr. på militærbudgettet, men dem blev der også talt meget om i tirsdags, for de partier, der vil spare på den offentlige service, på dagpengene, på uddannelsen og kulturen, vil i hvert fald ikke spare på militæret. De var rystede over socialdemokratiets gode beslutning om at tage til NATO-møde og foreslå et halvt års betænkningstid, før man vedtog at placere atomraketter i Vesteuropa. De tror på, at oprustning er den eneste vej til nedrustning. Det er for mange en tankegang foretaget på det, som børn kalder det omvendte sprog.

For os er det en skuffelse, at udenrigsministeren ikke fik noget ud af sit forslag til NATO, men ikke nogen overraskelse, for det er vel næsten første gang, den danske stat ikke har været helt underkastet NATOs ønsker. Et halvt års udsættelse kunne have givet socialdemokratiet tid til at tænke sig om og måske til at sige nej næste gang. Et halvt års tid kunne have fået den folkelige modstand mod atomvåben og oprustning til at vokse sig så stærk, at ingen udenrigsminister ville have povet at sige andet end nej.

Men lige meget hvad der er sket, vi har sagt det hele tiden, og vi vil blive ved med at sige det, at oprustning er livsfarlig for verden, at oprustningen både i den østlige og